

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

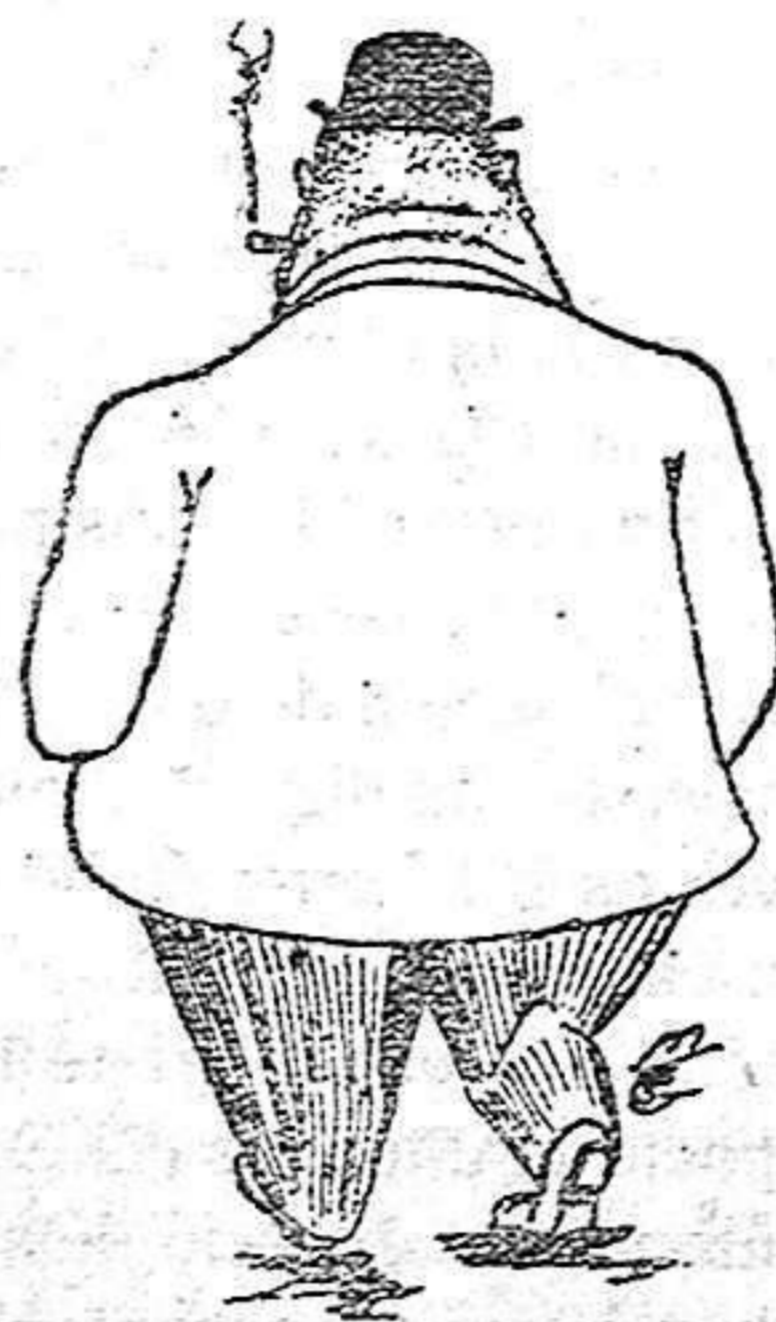
Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

CENT CONEGUDA

Ciudadà o pagès de rassa
qui me miri en quart creixent
dirà en el mateix moment:
«An aquest ja el conec massa.»
Perque tenc una tal trassa
que duc materia per tres;
a més d'un el tenc ofès
i el poble hem vol menjar crú,
més no'm negarà ningú
que som un homo de pès.

Duc l'*Istèia* dins la mà,
el negoci dins el cap;
i encara el poble no sab
lo qu'he sabut inventà:
dins el meu bet-coll hi ha

cinch-cents projectes qu'encarn
i jo procur que cap s'arn
en be d'aquest poble *incauto*
que ja confón el meu auto
amb lo carro de la carn.

Podrà dir lo que voldrà
el qui hu passi malament,
més jo per tota la gent
som un tipo populà.
El qui se vulga queixà
de mí i del meu companyó,
ni te mica de raó
ni'l seu procedí es molt noble.
Demanau que vol el poble
i ell contestarà: **Torróll**

EN PAU DES PLA.

Ignorants!!

El dinar que celebrarem per commemorar l'aniversari de la nostra benivolguda Ignorancia, serà el diumenge dia 7 a la una, a l'Hôtel del Ferro-carril. Cada cubert valdrà 4 ptas. Demà, divendres a les 7 del vespre es tancaràn les llistes d'inscripció.

Mirant enrera

Per primera vegada hem arribat an el mateix lloc de on partirem, però una mica més amunt. La vida es, com una escala de caragol, que passa cada temporada pels mateixos endrets, però més alts. Hem closa ja la primera anella. Cop a cop, el nostre petit martell ha pegat damunt l'aram de la vida, i amb la seqüència, de totes les coses naturals deixa ses vibracions una darrera l'altra armonicament col·locades.

Per primera vegada! No pensam avui en les hores angunioses, en que la vida del nostre setmanari estava entra la vida i la mort. El perill de desaparèixer ha passat. I mos ha duita la prova de que, ... podem tenir fe en noltros mateixos, no per fer cap cosa de l'altre mon, sino per seguir el camí que voluntariament mos assenyàlarem.

Avui, al girar la vista al nostre entorn, sentim una fonda satisfacció. Els que erem, som. Ni una ombra tan sols es venguda a entelar els ulls de cap company. Tots seguim el camí. No més que encara, al estrènyer-

mos les mans, hi ha més força, perque hi ha més calor i més simpatia en els nostros cors. I ademés en torn nostros hi sentim bategar l'amistat de molts altres esperits, qui, amics de la nostra feina, mos ajuden i animen a seguir envant.

Miram enrera... per veure que a pesar de mil defectes i de molts de punts fluixos, la nostra acció fa més fondo el solc, i més ample el camí. A la nostra veu, una mica prima i casi de solistes, se n'hi han unides moltes altres, i el conjunt es com un choral de'n Schuman, fort i potent.

Deiem: Anam a cercar la llum i la caientor dels esperits joves, volent esser perennement joves. Deim avui lo mateix. Endavant... I per molts d'anys.

EL SEMBRADOR

NOTA: Ja hu val, ja! Ni tan sols un homo pot esser historiador en aquest mon! Si jo cregués que en commemorar el meu centenari, havien de fer unes coses tan ximpletes com les que feren pel de mon mestre i companyé D. Josep M.ª Quadrado, vos ben assegur que la posteritat no coneixaria «la meva historia», perque des d'ara enterraria el fruit de les «meves» investigacions (tant com me costen!) i tiraria la ploma dins el foc, i al mancos passaria gust de veure-li fer flamaradeta. Que consti!

Ara segueix l'HISTORIA DE MALLORCA segons les investigacions d'en PERE-PEP DE NA SANCEMA

Els mallorquins no volgueren sometre-se, de totduna, an el domini romà, sino que se feren corsaris i se dedicaren a l'agradable i profitosa tasca, de saquetjar les costes mediterrànies, i els vaixells que caien en les seves mans. Aquest *sport*, va donar an els mallorquins una fama tal, que, reis-vos-ne dels bolxevikis i dels contrabandistes d'ara! I tantes n'arribaren a fer, que a Roma digueren: «Es precis capturar aquestes bandúes que fan estropici pel Mediterrani» (Tot això ho digueren en llatí). Y dit i fet: enviaren el Cònsul Quint Cecili Metelo homo molt lletrat i seriós, que ademés de esser una espaseta com a general havia alcançat gran fama botant a *juli*, art a que eran molt aficionats els romans.

Aquest Metelo que sabia de quants de punts se calsavén els mallorquins, va prendre les seves precaucions: va forrar els vaixells de pells d'animal per evitar que els toquets que els enviaven els foners, los fessen mal bé; va enflocar un discurs patriòtic an els soldats, i després de comprar una novela den *Pio Baroja* per entretenir-se durant el viatge, li estregué cap a Mallorca.

Arribada l'esquadra d'en Metelo a la vista de la nostra illa, els mallorquins se prepararen per fer-la-se seva, i li investiren fent molt de bogiot; però la cosa no els va sortir bé de tot, i els romans los feren córrer ses pomes apoderant-se de tot Mallorca l'any 121 abans de J. C. segons uns, i segons altres

l'any 627 de la fundació de Roma. Voltros, lectors, triau la data que més vos convenga. En Metelo va fundar, entre altres pobles, Palma i Pollensa, però aquesta no estava a on està avui, sino entre Pollensa d'ara i Alcúdia, com ho demostren els monuments trobats en aquells paratges, entre els que hi ha restes de un anfiteatre romà on, segons notícies, hi cantaven dues *coupletistes* madrilenyes molt conegudes del públic d'aquell temps; i lo que la gent diu que eren coves per tancar-hi les feres, no eren sino els *camerinos* de dites artistes.

Quant a Roma saberen les victories den Metelo, feren cantar *Te Deum* en acció de gracies, i a ell, además de regalar-li mitja dotzena de calcetins calats, li donaren el dictat de *Baleàric*, en prova de distinció per la seva conquesta.

Els mallorquins d'aquell temps feien sa retxa molt amunt en qüestió de vestir; ells inventaren el *laticlau*, que era una túnica amb un rivet ample i de púrpura a la part anterior. Aquesta vesta los donava un cert aire de massers de Diputació que esta-faril·là els romans, i tant les va caure en gracia, que l'adoptaren i l'usaven com a vestit de gran gala. Alguns mals intencionats neguen an el mallorquins la gloria d'aquest invent, fundant-se en l'opinió den Plini qui conta que el rei Tulli Hostili va usar *laticlaus* abans que Mallorca estigués confederada amb els romans; però n'Estrabón i jo, afirmam que aquest invent pertany exclusivament an els mallorquins; i tot lo que diu en Just Lipsi de que els nostros *laticlaus* no eren com els altres, sino que eren de lli tenyit de púrpura, son vuits i nous i cartes que no lliguen; i per acabar de demostrar-vos que joestic en lo cert, vos diré que segons se desprèn de unes inscripcions trobades devers lo que avui es el *Tirador*, el primer que va fer aquesta indumentaria, fou un sastre geperut que vivia a la Costeta Bruta, anomenat *Lati*, de on vé el nom de *laticlau* perque el primer que va fer, va anar *clavat* an el seu client.

(Seguirà).

PROSA AL VENT...

PINTURA I MONUMENTS

A LA VEDA En Monlines, un pintor francès ha fet una exposició.

Presenta 29 teles entre quadros i notes, paisatge i figura, i una tècnica un poc lamentable.

Es un artista que sap dibuixar, però els seus ulls estàn amarats de les delicadeses pal·lides del Nort; el color de Mallorca, l'or de l'illa, la trastornat, i la seva obra treu mal semblant, es anèmica.

Nosaltres no som partidaris del treball de espátula, ni del d'indicions pinzellars, però així i tot, incesament recomenam l'exposició d'En Monlines al públic.

Si el pintor aconseguís dur a les seves teles un poc més de gradació colorista pujant-la de tò, i prescindís de detallar tant amb

esment, es podria calificar la seva exposició de notable.

L'enhorabona an En Monlines de tot cor.

* * *

No nos porem queixar més, respecta a l'embelliment de la nostra Ciutat; han caigut les primeres aigües, i ha nescut, com un bolet, un nou monument al jardí dels Pòrtics.

Encar que passada la data del centenari, En Quadrado ha sigut homenetjat, i se l'ha col·locat dalt una columna de pasta flora, que si segueix aquest temps es fondrà com el sucre esponjat, i el gran polígraf, després de mort, farà una sòtala, i es romprà el cap demunt la pedra viva.

J ja qu'em parlat d'aqueix monument, be porém fer una resenya d'els altres, per que la gent sàpiga que n'hi ha més.

1.er L'Obelisc de les Tortugues, el millor per sa sensillesa, que representa simbòlicament la calma i la bonhomia mallorquina.

2.^{on} El de la Plassa d'Atarassanes que abans era d'En Ferrer i hermós per son emplaçament i patina dels anys. Actualment el que hi ha no sabem de qui és i voldríem que el Consistori nos digués si efectivament aquell senyor es En Ferrer, o bé es *D. Luis Mejía*, com va dir-me un anglès.

3.er Ramón Lull, el solitari de Randa, que per son especte ja diu a les clares per si sol, que amb vida va fer donació dels seus bens i quedà pobre. Volguent esser feïls a la seva memòria l'han deixat pobret i solet.

4.^{art} Una pedra enterrada al Moll per veure si aferra i creix tot sol; jo hi posaria abonos químics i ho regaria un poc.

5.^{int} Una columna baromètrica amb un paraigua perque no la toc el sol a un dels jardins de L'Aixample; i,

6.º El gran monument a la barbarie en front al ferro-carril; primer una roca vermella ¿vol esser Mallorca? i a sobre, de bronze, un almagàvar ¿vol simbolisar el poble mallorquí? Que respongue el Batle, ja que si es així, uns quant que no som almagàvars ni cosa per l'estil protestarém.

¡I allavors diuen que Mallorca no té monuments!

Ignorants! Ignorants!

L'AURA DE L'ILLOT.

Ciutat de Mallorca novembre 1919.

HIVERNENCA

A dins la clastra empedregada, la pluja hi cau acompassada amb remoreig de fontinyol; en l'hora-baixa freda i trista; la boira entela nostra vista qu'anhela veure un raig de sol.

Cobrint sos cossos amb estores. un llarc estol de cullidores ve de molt lluny, de l'olivà; já dins la cuina casolana vora del foc una debana, un'altre fila o llesca pà.

I conte als nets la padrineta el cas d'aquella princeseta que sa madastra fa matar,

¡Mare de Deu, si era dolenta! —diu la mès gran— i se calenta al foc que crema dins la llar.

I quant la taula está parada, i de la gent enrevoltada, diu la padrina una oració, mentres els nets—que no descansen— sobre els bancals de puntes s'alcen per veure qui te's plat millò!

ANTON D'ERILL

Alaró 17-XI-919.

De Lluch venim

S'excurció final va esser per la pujada dels Misteris del Rosari i devallada consiguient.

A devant *es clot d'Aubarca* hi hagué aturada seca, i mos quedarem tots boca badada an el vent.

Es primer qui robrà la paraula va esser el meu fii, qui me demanà.

—Munpare i com feren aquest clot?

Creguent qu'era hora de treure la *sabiduria* vaig contestar:

—Aquest clot el feren els antics a forsa de treure cenaiades de pedres i terra per fer ses muntanyes dels costats.

—I quantes cenaiades emplearen per fer una montanya?

—Te diré; si sa cenaia era tant grossa com sa montanya, una cenaia.

En vista de s'èxit de ses meues paraules vaig creure oportu afegir quatre datos *topogràfics*.

—Aquesta muntanya tan grossa de devant, és el Puig Major i a darrera hi ha Sòller.

Fas returada esperant l'enhorabona de tots els oients, però un pagès, qui escoltava sa feta, me va dir:

—Seny, ò l'ha bollada. Aquest puig es es Puig Roig i a darrera lo que hi ha es la mar. Sòller mos cau casi a sa part aposada.

I me senyala amb so dit la cadena de muntanyes de devant Lluch.

Esculat vaig donar orde de partir per amunt, cercant la muntanyeta de l'aparició, al temps que deia an els *meus*:

—Aquest homo está tocat des bolet. Per allà on diujell no hi pot haver més pobles que Montuiri i, a lo més Montisió...

* * *

La partida estava senyalada per les tres del capvespre de dilluns, i a l'hora oportuna tornàrem els llensols i la clau a l'*Hermano Bartomeu*, i mos despedirem des quarto. Cumplits aquets tràmits *legals*, només faltava quin cotxo estaria disposat a conduir-nos a Inca, la comercial ciutat dels dijous.

Es primer cotxer que vaig afinar devant es tasser de sa taverna, va esser en Joan *Petit* qui al mati havia pujat una familia catalana, per cert que, en aquell moment, el *papa* d'ella li deia en català que l'havien cercat inutilment per tot, perque dinàs amb ells.

En Juan Petit, mig en broma, mig en serio, dirigintse a mi, li contestà.

—En tot lo demati no l'he entès una paraula, i avui decapvespre que l'he entès massa be, ha estat tart. Qui es desgraciat no hauria de nèixer!

En poques paraules m'informà de quina era sa meua carrossa, vaig donar orde d'enganxar, ferem amb'en Juan es tasset de despedida, i per avall anam.

Es nou cotxer, era tot lo contrari d'en Juan Petit, aigoder acreditat. Apenes els cavalls havien feta sa primera trotadeta, ja los aturà per beure dins un coconet de la carretera. Un poc més avall se tornà aturar a sa font des Guix, i retornant an es pescante, mos digué:

—Si volen beure aigo, are és s'hora, perque ja no trobarem fonts fins a Caimari. Es camí de Lluch ja no es com antes. Ara hi ha sec, senyò.

I seguí mut fins que, de demunt una de ses costes i per entre dues muntanyes, mos mostrà l'immens pla de Mallorca.

—D'aquí—exclamà—se veuen set pobles.

Com no les vaig comptar, per això no vos puc dir cert avui si eren set o si eren set i mig.

Sans i salvos arribarem a s'Estació d'Inca, sentint molt que no ho pogués dir així un pobre binisalamer que, al poc temps de seure en els bancs d'espera, l'entraven entre quatre, perque, anant an es Mal Pas, els cavalls li havien fet un mal pas.

—Qualsevol cosa posaria—me deia en Juan Petit despues d'aver-li ajudat a entrar—que aquest homo no s'es aturat a cap taverne des camí a beure seca. Es clar sempre frissen.

A dins es tren vaig fer balans general.

Me sobraven dos reals en calderilla i, per despedirme d'ells, vaig prometre prendre es tranvia a s'estació de Ciutat. Uns comptes fa s'ase i altres es traginer, i per això haguereu de partir a peu sense veure'n cap per senyal fins a sa devellada des carrer dels Oms, a on n'hi havia un d'abandonat dins le via a manera de monstre antidiluvia mort a les fosques i sense llum.

I cloguerem l'excursió, o sia l'exercici, amb superavit, cosa qu'es fama no ha conseguit mai de la vida cap Ministre d'Hisenda espanyol.

Sa raboa quant no hu pot dir amb so cap ho diu amb se coua. Noltros havien anat a Lluch i no era cosa de que ho ignorassen l'immensa majoria del mortals.

Desde es dia siguent de s'arribada, prenguerem la determinació d'escampar la notícia *urbi et orbi*.

An els mes coneguts los deiem:

—Que no sabeu que anarem a Lluch?

I los miravem per demunt s'espalla, despreciant una gent, que no va en lloc.

Si parlavem amb estranys, ho feiem caure bé en sa conversa:

—Que mos podriem veure avui decapvespre?

—No, senyò. Ahir vaig venir de Lluch amb sa familia, i encara me dura es cansament.

S'aturava una paixetera an es portal de ca meua:

—Senyora, vol peix?

Sortia la meua dona i li deia:

—Avui no'n volem perque com hem veneguts de Lluch, li pegam de costelles de barril.

Es meu fii i tot trobava un camarada si li demanava perque feia full a s'escola, sabia contestar-li:

No hi venc perque vaig anar a Lluch.

Però tot té el seu contra en aquest mon, i la nostra contra era que tothom mos demanava mides.

—Heu anats e Lluch i no mos heu duit cap mida!

Jo mirava sa meua dona:

—Dugueres de Lluch cap mida, tu?

—No; i tu?

—Jo tampoc.

No tenguereu mes remei que quedar malament. Dona pena pensar lo poc que mos haguera costat dur-mos-ne un metro i a estones perdudes prendre mides per tots.

Ara que ho sé, un altre pic no la'm pegarán de quintol

* * *

Me demanau entresenyas dels quinze duroz que vaig manllevar an en Perico? Ben bons, gracies!

Parlant entre noltros, d'algo li serviren: per ensenyarli al manco sa diferencia que hi ha des capital an es trebai.

En Perico no entenía bé lo que era una cosa i lo qu'era s'altra, fins que jo le hi vaig demostrar palpablement.

—Mira; es capital son els dobbers, per exemple, aquells quinze duros que me deixares per anar a Lluch.

—Si, però. I es trebai?

—Pues.... es trebai es lo que't costarà tornar-los veure.

Hi ha deutes que un ja les perdona abans de fer-los.

Benhaja aquells que com en Perico deixen dobbers que son agradables i serveixen per instrucció. Per qualque cosa va dir aquell bo d'Horaci an els *Pissons* qu'eren els qui trepitjavem es vi de rapa en temps dels clàssics, que havien de cumplir es *lectorem delectando peritesque monendo*.

PAU DES PLA

PER INFANTS... I GRANS

L'AVARICIA CASTIGADA

(imitació)

Conten que al reialme de Frigia hi havia un rei de nom Mides.

Aquest rei era de lo mes avariciós que s'ha conegut. Tot lo dia el passava pensant com i de quina manera ho faria per acaramullar or i mes or, perles i diamants i rubins i esmeragdes; en una paraula sols vivia per encastellar riqueses.

Fins i tot s'havia arribat a dir que an els seus ministres les devia tot un any, i per compensar-los les donà una distinció honorífica.

I diuen que un dia volgué anar a caçar.

Sorti amb tot el seu seguici de cavallers i patges.

Quant fou dins la boscuria, el rei afinà un hermós cervo, peça preuada, i es posà a encalçar-lo. Corria a tot lo poder de son corcer

darrera el cervo qui fugia com si tengués ales.

A la fi una satgeta llançada per un dels seguidors del rei, atrevesà el coll de l'animal qui caigué ferit mortalment.

Mides el rei, s'hi acostà, i per veure millor la peça descavalcà. I quina no seria la seva sorpresa al afinar que no molt lluny, dormia fortament Sileno, el preceptor de Bacus, a qui els grecs elevaren a la categoria de deul!

El rei Mides, sabia molt bé l'estima i apreci que Bacus tenia a son preceptor. I també era cert que de Bacus s'en deien coses prodigioses com eren: les virtuts qu'havia donades a Ocmo de convertir tot lo que tocàs en ví; la de Esper, de convertir-ho tot en grans de blat, i a Elaio de fer-ho tornar tot oli.

I no podria esser—es digué el rei a sí mateix—que si jo obsequiava en Sileno i el m'en duia a mon palau, que Bacus me recompensàs llargament? Provem-ho!

Pensat i fet. Ordenà a sos servidors que amb tot compte possin en Sileno demunt blans coixins de plomes i que dins una llitera el duguessin al palau.

Allà el tengué Mides tres dies i tres nits, fent grans festes i bons menjars en honor de l'hoste, al cap dels quals s'hi presenta Bacus, qui s'era enterat de lo ocorregut i li digué:

—O! bon rei Mides; tu has salvat de la mort la persona que més estim: Sileno. Si no fos estat per tú, hauria mort devorat per els lleons i els tigres del bosc. Tú l'has salvat, tú tens idò, el meu agraiment. Demana lo que vulguis que tot te serà concedit.

—Senyor—digué Mides amb hipocresia—jo sols ho vaig fer per evitar el disgust que vos haguera ocasionat la mort den Sileno. Així és que res m'han d'agrair ni res m'han de pagar.

—No, no; Mides; jo vull que'm demanis una gracia, vull deixarte penyora de mon agraiment. Demana!—insistí Bacus.

—Idò, senyor, ja que tant me pregau i tan generós sou, feis que tot lo que tocaré torni or.

—Concedit!—exclamà Bacus—i partí amb Sileno.

Al esser ells fora, encuriós Mides, cridà la Reina i sos fills per notificarlos la gracia, i fer devant ells la prova.

Més al agafar la reina, per la mà per fer-la seure en el trono, aquesta quedà feta una estatua d'or.

Asustat correu cap a sos fills i els besà, més el contacte de sos llabis, aquests roman-gueren convertits també en or.

No per això Mides es desesperà, car calculà qu'el canvi era molt millor, puis enriquia sos tresors amb aquelles escultures i minva els gastos de son presupost, ja que res li gastarien en vestits ni aliments sa muller i sos fills.

Però vengué l'hora de menjar, i quant acostà les viandes a sa boca, aquestes també foren tornades en or. I volgué beure, i el líquit es convertí també en una massa aurífica.

Apurat ja Mides i desesperat de veure's condemnat a morir de fam por no poder menjar, plorà son pecat i invocà Bacus que'l deslliuràs d'aquell torment.

Bacus hi accedí fent-lo banyar dins les aigues del riu Pactolo que desde allavors,

diuen, qu'arrastra arena d'or, i li digué: *No es l'or lo que fa lo felicitat del homos. La felicitat sols s'aconsegueix sabent-se contentar amb lo que un té. L'envejós no viu perque es esclau de les riqueses d'altri.*

V. DE CAMPFLORIT.

Berbes

Un sabi, a la seva mare.

Vengué un estudiant de Barcelona on havia acabat la seva carrera. Havia apres molt i s'en reia ja de totes les coses de la seva terra, i sobretot de coses d'anar a missa i demés.

Arribà el diumenge i la seva mare, li demanà que l'acompanyàs a missa.

—Ca, dona—respongué!—Això ja no es per mí. Jo já se massa per fer tot això d'anar a missa i resar. Si hi ha cel i hi he d'anar, ja hi aniré de totes maneres...

Sa mare, desconsolada s'en anà a l'església.

Al tornar và pensarne una... i la va fer.

Arriba l'hora del dinar, i els fagons estaven fets...

—Mare, —digué l'estudiant *sabi*.—i que no hem de dinar avui?

—Mira—respongué—Es que les teves reflexions m'han il·lustrat. I he pensat: perqué fer feina? Si hem de dinar, ja dinarem; i si no; perqué he de fer feina?

L'estudiant entengué la llissó i va dir.

—Ala, mamareta: feis el dinar, que diumenge qui vé anirem plegats a missa.

L'ESPIGOLERA

Entre pillins.

Ai... ai... ai!!

—I ara que tens Pep?

—En Toni que m'ha pegat perque som mes petit.

—Vina amb jò.

—Veam tornali pegà.

Paplam bleda.

—(Índignat). Meam tornei.

Raplamlam, altra bleda.

—Vaja, vaja Pep, anem que sinó t'omplirà sa cara de castanyes.

A un restaurant.

—Mosso, un palillo.

—No'n tenim d'això.

Al cap d'una estona se presenta el mosso amb una gran palangana brunyida i en mig un palillo.

El senyor extranyat.—No has dit que no'n tenieu.

—Veurà efectivament no'n tenim, però ara passant n'he vist un a devall un billar i l'hi duc.

PEP

En una presó:

—Escolta i tu perque estas pres.

—Per haver fet un atxem.

—Com es possible?

—Jo et dire: Mentres estava netejant les butxaques a un que dormia vaig fer un atxem, se va despertar, i aquí me tens.

A un restaurant:

—Camarê, he trobat un tros de calsons dins sa sopa.

—I voste que's creia trobar uns calsons sencer a un cubert de dues pessetes.

RAT PENAT

UEI

Feim a sebre que son molts els qui nos han demanat participació per la rifa del dia 22 de Desembre, així es que, qui en vulgui, fora vessa que se van acabant les participacions i no n'hi haurà per tot-hom.

Avui afirmam i reafirmam que L'IGNORANCIA *treura sa grossa*. Participació gratuïta de 0'50 ptes. al

N.º 32.095

a tot-hom que's suscriurà a L'IGNORANCIA, i pagarà un any per adelantat a començar desde el primer de janer de 1920, afavorint aiximateix al nou suscriptor, enviant-li L'IGNORANCIA tot lo que manca per acabar l'any 1919.

Ademès tendran participació gratuïta tots els suscriptors mentres es posin al corrent amb aquesta administració i paguin l'any 1920.

Als qui no vulguin bestreure l'annualitat per adelantat, los donarem la participació abonant la quantitat de 0'55 cents. del quals n'hi haurà 0'05 cents. per beneficencio.

Per pagar anau en el carrer de les Monjes n.º 4 pis primer.

Als corresponsals els avisam, perque mirin com més prest millor qui vol tenir participació, escrivint totduna a l'administració.

L'IGNORANCIA agraida al seus corresponsals, els e donarà una participació gratis. *Feis via* en enviar les llistes dels senyors que volen tenir part en els beneficis *de sa grossa*, perque enguany amb seguredat absoluta, tocarà la sort a L'IGNORANCIA.

CORRESPONDENCIA

Un estol de glosadors.—Vos hem considerat sempre uns amics sincers. Res de lo que deis. Teniu paciència.

Eme, Rupit, Rat-penat Corresponsal de Pollensa, M. J. C.

L'amo... anirà; tot se publicarà.

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

Ri. A als

TRES BOIS.

LOGOGRIFIC NUMERIC

12345 — Nom d'homo
1234 — Un arbust
123 — Temps de verb
12 — Part del cos.
1 — Consonant.

CAVILACIÓ

Endivi—lletuga—col—apit—camarotja
seba—pebre—tomàtiga

No SOM EN JORDI.

*

XARADA COMPRIMIDA

1.^a

Cosa que se veu desde el Moll.

3.ª 4.^a

Nom de dona

2.ª 3.ª 4.^a

Cosa que hi ha devant els corters

1.ª 2.ª 3.ª 4.^a

Nom de dona; en castellà

*

SEMBLANSES

En que se assembla la Redacció de l'IGNORANCIA ab el Museu del Prat?

EN LLOPIS I EN LLEPES.

En que s'assembla un pres a un jac?
I els urbanos als caragols?

RAT PENAT.

Les solucions, dijous qui ve s. D. h. v.

—*—*—*

Solucions del número passat:

A la tarjeta: Visca sempre L'IGNORANCIA.

A la Xarada: Notari

Al problema: 12345679X54.

A les semblances: 1.ª En que tots dos son *matadós*. 2.ª En que estan buits. 3.ª En que té guardia. 4.ª En que se apaga.

Endevinaires: Tres boys, Viscompte de Morceau, Els tres germans, Xim-Xim, En Rubio.

EL NOSTRO CONCURS

Els endevinaires de la semana passada hi hem de afegir: En Llopis y en Llepés. Fuya, Antoni Mora Rosselló.

Dilluns passat, a les 7 en punt ferem el sorteig i sortí premiat En Climent Rigó. Pot pensar per la Redacció i li será entregat el PAQUET de PUROS.

EN JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Tres boys.—Rebut lo vostro. Tot se publicarà. Enviau ne més, pero mes variat. Deu vos conservi el bon humó. No fassiu judicis temeraris.

Antoni Mora Rosselló.—Uep amic! Jo vos conec! Vos qui sou trempat per tot això de trenca-closques, perque no'm tirau qualque coseta dins sa gerra? Ala envant, fora vessa!

A tots els trenca-closquers.—En el número qui vé tornarem fer el concurs de S'Amadeo, que en J. S. (Urso), va guanyar i va regalar de nou per un altre concurs.

Adeusiau!

EN JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Pizá